

علی محمدی^۱، میلاد مهدی زاده^۲، سینا رضائی نوائی^۳

۱ دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده آزاد اسلامی، واحد نور، ایران

4limohammadi@gmail.com

۲ دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده آزاد اسلامی، واحد نور، ایران

Milad.mehdizadeh@yahoo.com

۳ دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده آزاد اسلامی، واحد چالوس، ایران

Rezaei.sina@gmail.com

چکیده

در دهه‌های پایانی قرن بیستم، به دلیل نگرانی‌های زیست محیطی ناشی از شهرسازی مدرنیسم، برنامه ریزان شهری به دنبال پارادایم‌های جدید توسعه پایدار در جستجوی فرم ایده آلی برای شهر پایدار بودند. از سوی دیگر جستجو برای یافتن شهر ایده‌آل یعنی آن شکلی از شهر که بتواند هم امتیازات تکنولوژیک و هم روحیه سالم زندگی روستایی را بر اساس ایده‌های روشنگرانه عدالت اجتماعی بیان کند از قرن‌های دور بسیار مورد توجه و از دل مشغولی‌های معماران و شهرسازان بوده است. بنابراین طی دهه های اخیر فرم‌های مختلف شهری در کانون توجه برنامه‌ریزان قرار می‌گیرد که همگی در حرکت به سمت توسعه پایدار اتفاق نظر دارند. از جمله فرم‌های مختلف شهری، فرم تراکم شهری یا شهر فشرده می‌باشد که سبب ایجاد فضای تعامل اجتماعی مناسب و مصرف انرژی کمتر برای شهروندان می‌شود. روش تحقیق در پژوهش حاضر توصیفی-تحلیلی و پیمایشی است. در این تحقیق توصیف عینی و کیفی محتوای مفاهیم به صورت نظام‌دار و در ارتباط با موضوعی خاص انجام می‌شود که با هدف مقایسه بافت موجود شهری، به ویژه بافت میانی و شناسایی برخی ویژگی‌های کالبدی در شهر آمل انجام شده است که با استفاده از تکنیک تدوین چارچوب‌های نظری و مفاهیم شهر فشرده صورت گرفته است. بدین منظور چهار محله بافت قدیم آمل بر اساس نوع تراکم و کاربری، انتخاب و سپس در هر کدام از آنها مطالعه میدانی انجام شده است. همچنین نتایج بررسی‌ها و یافته‌های این تحقیق در چارچوب تئوری مدل شهر فشرده نشان می‌دهد که بافت میانی شهر آمل در مقایسه با بافت بیرونی، می‌تواند نقطه آغازی برای حرکت به سمت پایداری در توسعه پایدار شهری باشد.

واژه‌های کلیدی: شهر فشرده، پایداری، توسعه پایدار، بافت قدیم، آمل.